

Да чериѣтъ на бѣлий свѣтъ!
Какъ достигна този огънь
Да попари бѣдно родство —
Цѣло наше домородство,
Та разплака млада булка
Съсъ двѣ дребни мили рожби,
Та почерни стара майка,
Стара майка и старъ баща,
И петима родни брата,
Родни брата петъ сокола,
И тѣхнитѣ двѣ сестрици.
Като че не бѣ имъ доста
Орисница да ги гени,
Отъ клонъ на клонъ да ги тласка
Съ злата си честь да са борятъ
И неволи да опитватъ.
Едничка ни бѣ надѣжда
На единъ нашъ личенъ братецъ
Съ лична дарба и наука.
За синца ни бѣ той родостъ,
За синца ни бѣ надѣжда,
За синца ни бѣ разтуха
При свѣтовнитѣ н' неволи!

II

Този милъ нашъ личенъ братецъ
Отъ учене щомъ са върна,
Залови са съ присърдце
Да размножи своитѣ знания —
Да проучва разни книги
Да изчерпва учна мждростъ —
За да бѣде той полезенъ
На своето бедно родство
И на мида си родина.
Пригответъ той за наставникъ,
Мина въ село Дивдѣдово
И глави са за учитель
Съ трудъ голѣмъ да просвѣщава
Бѣдни рожби отъ селата
Да приготви малко много
За бѣдѣще свѣстни хора.